

Anita Verkerk

Poeslief

Vrolijk en romantisch

Uitgeverij Cupido

Omslag: CO2 Premedia bv, Amersfoort

Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Poeslief

ISBN 978-94-6204-078-6

1^e druk 2013

2^e druk 2016 (licht gewijzigd)

© 2016 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2016 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

HOI ALLEMAAL,

Lanzarote...

Het prachtige Canarische eilandje in de Atlantische oceaan is een heus paradijsje op aarde. Wuivende groene palmbomen, een sprookjesachtig vulkaanlandschap en goudgele stranden.

Nergens is de lucht zo heerlijk fris en de zee zo prachtig blauw als op Lanzarote.

Een bron van inspiratie voor een schrijfster...

Op een zwoele zomeravond zat ik – met een spinnend grijs zwerfkatje op schoot – heerlijk ontspannen op een terrasje uit te kijken over de luxe miljonairsjachten in het knusse haventje van Puerto Calero.

En zo werd er in mijn hoofd weer een heel nieuw boek geboren...

Veel leesplezier met deze tweede druk van *Poeslief!*

:-) Anita

P.S. Het grijze zwerfkatje heet nu Chiquita en ze is intussen een echte huispoes geworden. Ik heb haar meegenomen naar Nederland en ze ligt nog steeds graag bij mij op schoot te spinnen.

For Bernie and Roger,

On behalf of all the feral cats on Lanzarote,
thank you so much for 9Lives.
You are wonderful!

HOOFDSTUK 1

“Happy birthday, Rachel!” riep Megan en ze hield haar glas rode sangria proostend omhoog. De ijsblokjes tikten tegen de rand van het glaasje en het had een haartje gescheeld of de helft van haar fruitige drankje was over de tegels van het schaduwrijke terras geklotst.

“*Salud, dinero y amor!*” brulde Carleen nog net een beetje harder. “Gefeliciteerd en óp naar de volgende dertig jaar!”

“Met een superleuke nieuwe vriend!” vulde Erica vrolijk lachend aan.

Die wensen waren ongetwijfeld goedbedoeld, maar ik had ineens het gevoel dat mijn vriendinnen alle drie om het hardst bezig waren om mijn keel dicht te knijpen, terwijl ze me ook nog eens in mijn gezicht sloegen. De hand met mijn glas zakte naar beneden en ik voelde het spaghettibandje van mijn kleurige zomertopje van mijn schouder glijden.

Terwijl ik mijn topje weer rechte trok, deed ik automatisch een klein stapje achteruit. Ik wilde opeens niks liever dan gewoon wegrennen. Het lage stenen trapje van het terras af, de zonnige promenade over en dan zo pardoes de haven van Puerto Calero in.

Het maakte me weinig uit of ik dan door de vissen werd opgegeten, want vandaag was ik maar liefst dertig jaar geworden.

Dertig!

En iedereen op de wereld die mij maar een beetje kende – van mijn vriendinnen, familieleden, burens en collega’s tot en met de

kassière van de supermarkt – vond dat ik het hartstikke gemaakt had in het leven.

Ik had immers een goede baan als lerares Spaans op een grote middelbare school, een knusse flat, trendy kleren – en al net zoveel bijpassende dure schoenen – en ook nog eens genoeg geld om elk weekend uitgebreid te stappen.

Bovendien kon ik het me permitteren om minstens twee keer per jaar op vliegvakantie naar Spanje te gaan.

Het enige wat er volgens de *girls* nog aan mijn bijna perfecte geluk onbrak, was een spannende nieuwe man. Want met de bekende prins-op-het-witte-paard wilde het na zo'n ruime acht zware teleurstellingen nog steeds niet lukken.

Ik probeerde de droogte in mijn keel weg te slikken, maar dat ging niet. En een slok van mijn fruitige drankje nemen, kon ik nog niet maken vóór deze officiële verjaardagstoost-ceremonie achter de rug was.

Oh help, aan wat voor nare levensdingen zouden de meiden me nog meer gaan herinneren?

“Proost!” riep Megan. “Kom op, Reech. Kijk niet zo sip. Wij zijn allemaal bijna dertig. Het is het einde van de wereld niet.”

“De mooiste jaren moeten nog komen,” grinnikte Erica. “Volgens mijn buurvrouw van achtennegentig dan.”

“Daar heeft ze op haar leeftijd vast helemaal gelijk in,” vond Carleen. Ze tilde haar glas nog eens extra hoog op en gebaarde dat ik hetzelfde moest doen. “Proost, Rachel.”

Ik haalde diep adem en terwijl de frisse zeewind mijn longen binnenstroomde, plakte ik een vrolijke glimlach om mijn mond

en tikte met mijn glas dat van Carleen aan.

Vandaag was ik jarig en ondanks het feit dat ik nu bijna van middelbare leeftijd was, moest ik er vrolijk bij blijven kijken... Want dat wordt nou eenmaal van je verwacht als je honderd wordt.

Dat duffe gevoel had ik namelijk heel sterk. Dat ik vandaag honderd werd, bedoel ik. Dan heb je ook niks meer van het leven te verwachten.

Toch?

Dan zit je namelijk integraal vol rimpels, je lijf doet voor geen meter meer wat jij wilt, er kijkt geen spannende man meer naar je om en je dagen verlopen in een eindeloze sleur.

Zie je het voor je?

Nou, dat had ik dus ook al allemaal.

Twee dagen geleden zat er opeens een lelijke scheve geul boven mijn neus – die ook nog eens tot boven mijn wenkbrauwen doorliep – en naast mijn ogen zag ik een soort van spinnenwebben in mijn huid verschijnen.

Hoewel Megan beweerde dat ik gewoon mijn zonnebril een keertje vaker op moest zetten, omdat ik dan mijn ogen ietsje minder dicht zou knijpen, geloofde ik daar niks van.

Ik had mijn eerste rimpels ontdekt en daar zou ik binnen de kortste keren helemaal onder zitten.

‘Eigen schuld,’ hoorde ik mijn vader verwijtend in mijn hoofd roepen. *‘Dan had je die twee maanden maar niet moeten roken, Rachel. Ik heb je vaak genoeg gewaarschuwd.’*

Ja, *waarschuwen* kan mijn vader wel. Volgens hem is de hele

wereld één puinzooi vol met vreselijke gevaren, die je op de meest onverwachte momenten bespringen... Volgens pa is het levenslink om ook maar een ietsie pietsie risico te nemen en zo ben ik dus ook opgevoed. *Safety first!*

Ik zuchtte diep.

Wat had ik nu verder nog aan mijn leven? Vanaf nu keken er alleen nog maar vieze oude mannetjes naar mij en zagen de knappe prinsen mij niet meer staan. Maar dat was eigenlijk niks nieuws, want voor de mannelijke helft van de wereldbevolking was ik toch al nooit een *hot item*.

Zucht.

Maar die opwindende leraressen-job van mij dan, hoor ik je vragen? Dat is toch helemaal geweldig?

Vergeet het maar.

Een ultieme ramp!

Middelbare scholieren willen namelijk helemaal niks leren. En al zeker geen Spaans. Het enige waar die tiepjes de hele dag mee bezig zijn, is proberen om hun lerares – ik dus – het leven zuur te maken. En dat woordje *proberen* kan ik trouwens wel weglaten, want het lukt ze maar al te goed.

Als ik even niet oplet, heb ik kauwgom op mijn stoel, ze doen jeukpoeder in mijn tas, smeren modder op het randje van mijn tafel – en dan moet ik maar hopen dat die stinkende bruine drab inderdaad alleen maar modder is – en ze vinden het ook geweldig om het houten bakje met bordkrijt vol te spugen. Dan grijp ik dus integraal in de smerige slijmzooi als ik een rijtje werkwoorden op het bord wil schrijven. Want van beamers en andere

moderne hulpmiddelen heeft die ouderwetse schoolleiding bij ons nog nooit gehoord.

En dan heb ik het nog niet eens gehad over de herrie die al die leerlingen maken. Als ze niet met een klasgenoot aan het kweken zijn, hebben ze wel een belletje of ze zitten een piepend en ratelend compu-spelletje te doen op hun iPhone.

Uiteraard staat het fenomeen *mobieltje* op school hoog op de lijst van verboden artikelen, maar ja... Als er geen controle is, schiet dat ook niet op.

En ik in die herrie maar lesgeven en proberen er nog wat kennis in te krijgen.

Ja, lerares is een hartstikke fijn beroep, maar alleen voor de geluksvogels die de klas goed onder de duim hebben. En daar hoor ik dus niet bij, want ik kan echt voor geen centimeter orde houden.

Dus lig ik tijdens de schoolweken elke nacht zwaar te hyperventileren bij de pure gedachte aan de gruwelen die me de komende nieuwe werkdag weer te wachten zullen staan...

Mijn tenen begonnen raar te tintelen en ik haalde automatisch te diep adem. Over precies vijf dagen, twintig uur en drieëntwintig minuten was het weer zover. Dan zat mijn zomervakantie erop en kon ik de martelkamer weer in.

Help!

De tinteling in mijn tenen breidde zich via mijn enkels uit naar boven, een paar seconden later deden mijn vingers en polsen ook vrolijk mee en mijn borstkas begon aan te voelen alsof er net een volle tankwagen overheen was gereden.

Nee, hè! Niet weer.

Niet alweer zo'n ellendige aanval. Het ging hier juist zo goed!

"Alles oké, Rachel?" vroeg Megan bezorgd. "Zal ik een plastic zakje voor je pakken?"

Ik schudde mijn hoofd, zette mijn glas op tafel en schoof mijn stoel opzij. "Ik loop wel even een rondje, dan is het zo wel weer over."

Want als ik thuis 's nachts mijn bed uit ging en mijn oefeningen deed, trok het meestal uiteindelijk ook wel weer weg. Maar door dat gezeur kreeg ik weinig nachtrust en als je moe bent, is het nog veel moeilijker om zo'n drukke klas een beetje in de hand te houden.

"De *pan con ajo* komt er net aan." Carleen wees protesterend op de blonde serveerster die met een groot dienblad vol knoflookbroodjes in de richting van onze tafel liep. "Dat is toch niet gezellig?"

"Laat Rachel maar," zei Megan. "Je wordt niet elke dag dertig, daar moet ze gewoon even van bijkomen."

"Ik zie jullie zo," mompelde ik. Ik liep de vier treden van het terrasje af, de zonovergoten promenade van Puerto Calero op en zette er flink de pas in.

Niks aan de hand, je bent kerngezond.

De miljonairsjachten dobberden in keurige rijtjes naast elkaar in het water en de knalgele duikboot van *Submarine Safari's* die toeristen de wondere onderwaterwereld van Lanzarote laat zien, voer net het haventje uit.

Een eindje verderop stond een meisje van een jaar of drie aan de

rand van de kade de vissen te voeren en ik bleef staan. Ze had een hemelsblauw jurkje aan en een vrolijke rode roos in haar git-zwarte haren. Ze stond daar helemaal alleen – haar ouders zouden wel op één van de vele terrasjes zitten – en ze had de grootste pret.

Er ging een schok door me heen. Dat kleine meisje genoot van het leven, terwijl ik er zo’n gigantische puinhoop van had gemaakt.

Ik haalde alweer te diep adem en dat is natuurlijk het domste wat je kunt doen als je hyperventileert, want dan wordt het alleen maar erger.

Als je hyperventileert heb je namelijk – door al dat domme gezucht – veel te veel zuurstof in je bloed zitten en daar krijg je het benauwd van. Maar als je het benauwd hebt, ga je automatisch nog dieper ademhalen en dan heb je binnen de kortste keren het afschuwelijke gevoel dat je er elk moment bij neer kunt vallen.

In pure paniek schicht je vervolgens met gillende sirenes naar een ziekenhuis waar zo’n arts je dan – na de nodige onderzoeken – droogjes meedeelt dat er met je hart helemaal niks mis is.

“Alleen maar hyperventilatie. Een simpele kwestie van ademhalingsoefeningen doen, mevrouwtje. De huisarts kan u doorverwijzen naar de fysiotherapeut. Veel sterkte en nog een fijne dag verder.”

Terwijl er een prehistorische brontosaurus op mijn borstkas ging zitten en ik écht het allerliefste gillend naar de dichtstbijzijnde noodarts wilde rennen, dwong ik mezelf om een ademhalings-oefening te doen.

Ik hield met mijn wijsvinger mijn linkerneusgat dicht en haalde adem via het rechterneusgat.

'Niks aan de hand, je bent kerngezond,' hoorde ik de fysiotherapeut in gedachten zeggen.

Twee tellen inademen, vier seconden vasthouden en zes seconden uitademen.

Andere neusgat dichthouden.

Niks aan de hand, je bent kerngezond.

Twee tellen inademen, vier seconden vasthouden en zes seconden uitademen.

Andere neusgat.

Niks aan de hand, je bent kerngezond.

Twee tellen in, vier seconden vast en zes seconden uit.

Niks aan de hand, je bent kerngezond.

Ja, dat kon nou wel zo zijn, maar wanneer stapte dat ellendige beest eindelijk eens van mijn borst af? Ik ging me steeds beroerder voelen. Die suffe dokters konden nou wel beweren dat me niks mankeerde, maar dat waren ook maar mensen.

En mensen maken fouten, dus alle kans dat het toch een hartkwaal was en...

Als uit het niets schoot er opeens een klein grijs katje langs mijn tenen en twee tellen later spurten daar twee luid schreeuwende jongens van een jaar of tien achteraan.

De kat schichtte langs het kleine meisje, veranderde van richting, sprong pardoes een wuivende palmboom in en sjeesde naar het topje.

Het meisje deed een stapje achteruit om naar de poes te kijken

en daar hadden de aanstormende jongetjes niet op gerekend. Ze kwakten tegen haar aan, en terwijl het achterste ettertje over de voorste klier heen buitelde, duwden ze in dezelfde beweging het kleine meisje van de kade af.

Ik stond er twee seconden helemaal verstard naar te kijken en toen drong de werkelijkheid tot me door.

Dat meisje lag in het water! En kinderen van drie kunnen meestal nog niet zwemmen.

Ik spurte om de gevallen jongetjes heen naar de verder lege rand van de kade en keek naar beneden.

In het kabbelende water krioelde het van de spartelende vissen die blijkbaar allemaal dachten dat er een lekker hapje naar beneden was komen zeilen. Daartussen zag ik een rode roos drijven.

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. Ja, er zat een bos gitzwarte haren aan die bloem vast. Ik keek nog heel even om me heen, maar op de terrassen waren de mensen vooral bezig met eten en drinken. En de vervelende jongetjes gingen er als haasjes vandoor.

Ik ging snel op de kade zitten en terwijl ik de scherpe stenen rand zo lang mogelijk probeerde vast te houden, liet ik me achterwaarts in het water zakken. Uiteraard zou *super woman* een zwierige duik gemaakt hebben, maar ik had er geen flauw idee van hoe diep het water was, en vanzelfsprekend had mijn vader mij tot vervelens toe gewaarschuwd voor duikcapriolen in onbekend water.

‘Uitkijken Rachel, je loopt maar zo een dwarslaesie op en dan lig je de rest van je leven in een ijzeren long naar adem te happen.’

Nou vond pa ook dat je drenkelingen maar beter niet zelf kon gaan redden.

‘Ze klampen zich aan je vast en voor je het weet, ben je zelf ook verdronken. Flink om hulp roepen en dan knapt een ander het wel op.’

Ja, die vader van mij krijgt nooit een medaille van het *Carnegie Heldenfonds*, dat is wel duidelijk.

Terwijl dat soort vreemde gedachten door mijn hoofd wervelden, raakten mijn dure sandaaltjes het wateroppervlak en omdat mijn armen niet langer waren, draaide ik mijn hoofd om en controleerde nog even waar de rode roos precies dreef. Toen liet ik – vurig hopen dat mijn haren droog zouden blijven – de kade los en ging uiteraard compleet kopje onder.

Het water voelde fris aan – maar dat kwam natuurlijk omdat de temperatuur van de lucht zo’n graad of zevenentwintig was. Een seconde later had ik al tientallen opdringerige vissen aan mijn lijf hangen, die allemaal een hapje van mij probeerden te nemen. Gelukkig hebben de *lisas* – zoals die beesten heten – geen tanden.

Ik kwam weer boven, veegde al watertrappend het water uit mijn ogen en ontdekte dat het meisje net heftig proestend naar boven kwam dobberen.

Ik zigzagde tussen de vissen door, pakte het meisje van achteren om haar middel vast en probeerde haar omhoog te houden, maar dat viel lelijk tegen. Het kind sloeg zo heftig met haar armen om zich heen dat het een hele toer was om geen klap te krijgen.

Er klonk een enorme plons naast me en het water bewoog zo

heftig dat ik een flinke golf in mijn neus kreeg.

Ik begon als een gek te proesten.

“*Calla te!*” brulde een donkere mannenstem en ik dacht heel even dat die kreet voor mij bedoeld was, maar een tel later werd het kind uit mijn handen getrokken.

“Ik ben haar vader,” verklaarde de man in het Spaans en daarna zwom hij er – zonder een bedankje en heftig mopperend – met het wild spartelende meisje vandoor.

Ze verdwenen om de puntige boeg van een zachtjes schommelend jacht en ik keek omhoog naar de ongenaakbare kademuur.

Beetje te steil om tegenop te klimmen.

Nou, dan moest ik vader en dochter maar achterna zwemmen, dan kwam ik vast wel ergens een trappetje tegen.

“Rachel!” riep een bekende stem boven me en het bezorgde hoofd van Megan verscheen in beeld. “Gaat het goed met je?”

“Gaat prima,” brulde ik terug. “Ik moet alleen even zien hoe ik weer op het droge kom.”

Naast Megan zag ik opeens ook Erica staan. “Dat had je eerder moeten bedenken,” vond Erica belerend. “Wat is dat voor onzin om zomaar in de haven te springen? Je bent toch niet depressief? Zo erg is het niet om dertig te zijn.”

“Welnee, ik heb een meisje gered.” En ik legde in een paar zinnen uit wat er was gebeurd. “Maar nu wil ik graag weer uit het water,” besloot ik mijn verhaal. “Er zitten steeds maar vissen aan mijn tenen te sabbelen en dat kriebelt.”

“Probeer op zo’n steigertje te klimmen,” stelde Erica voor.

Ik keek om me heen en zag een eindje verderop inderdaad diver-

se steigers waarlangs boten lagen afgemeerd.

Megan schudde haar hoofd. “Dat gaat hem niet worden, Erica. Het is eb.” Ze was even stil. “Maar wacht eens...” Ze begon heftig te gebaren. “De catamaran ligt daar rechts om de hoek. Die heeft een trapje, daar kun je wel omhoog klimmen.”

“Goed plan,” vond Erica. “Wij lopen vast die kant op om je naar boven te hijsen.”

“Kee,” zei ik. “Zie jullie zo.” Ik zwaaide opgewekt naar mijn vriendinnen en zwom van de kant weg.

De haven van Puerto Calero is een enorm stuk water, dat door een stenen muur van de zee gescheiden is. Aan de zijkant is het open, anders zou er natuurlijk geen boot in of uit kunnen varen. In dat havengebied zijn overal grote pieren gebouwd, met van die dwarsliggende steigertjes, waar de boten dan kunnen aanmeren. Dat zal in andere havens ook wel zo zijn, ik ben niet zo in de scheepvaart.

En eigenlijk ben ik ook niet zo’n zwemfanaat. Een openbaar zwembad vind ik maar smerig, omdat daar altijd kleine kinderen in kwijlen en plassen. Bovendien krijg ik van dat chloorwater gigantisch pluishaar en met een badmuts wil ik uiteraard nog niet dood gevonden worden. Zeewater is ietsje schoner – als ik de vissenpoep niet meetel – maar toch...

Voor mij hoeft dat gebadder niet zo. Een keertje pootjebaden is ook wel genoeg.

In elk geval had ik uit de gebaren van Megan begrepen dat de catamaran ergens om de hoek lag, dus zwom ik braaf tussen de dure jachten door richting het puntje van de pier, maar opeens

zakte er zo'n twee meter verder luid piepend en krakend een trap naar beneden en al snel zag ik twee gespierde en mooi gebruinde blote mannenbenen in mijn blikveld opdoemen.

"Kom hier maar heen," zei een mooie mannelijke stem in het Nederlands.

Ik stopte met zwemmen en terwijl ik al watertrappend mijn hoofd boven water hield, kreeg ik zicht op een fraai gebouwde vent in een rode zwembroek. Het was beslist een heel mooi exemplaar man met smalle heupen, een strakke buik (noemen ze dat geen wasbordje?) en een brede schouderpartij waar vast al heel wat vrouwen lekker op hadden uitgeuild.

Zijn gezicht mocht er ook zijn. Een beetje klassiek Grieks met een rechte neus. Hij had blonde haren en sprankelende zeeblauwe ogen.

"Wat kijk je me nou aan?" vroeg hij. "Ik doe je niks, hoor."

"Maak dat mijn pa maar wijs," mompelde ik.

Want uiteraard was ik ook al heel wat keren ernstig gewaar-schuwd voor vreemde kerels. Kwam het soms daardoor dat het met de mannen niet wou lukken? Omdat mijn vaders stem bij elke gelegenheid in mijn hoofd begon te brullen dat alle mannen – op één vaderlijke uitzondering na – nou eenmaal levensgevaarlijke seriemoordenaars en aanranders zijn?

"Wat zeg je?" vroeg het brok smakelijk mannenvlees.

"Mijn vriendinnen wachten op me. Bij de catamaran," legde ik uit. Ik was al watertrappend intussen nog maar dertig centimeter bij hem vandaan en ik moest echt omhoogkijken om de conversatie nog een beetje op peil te kunnen houden.

“De catamaran is net vertrokken,” verklaarde de hunk en hij stak zijn hand uitnodigend naar me uit. “Kom nou maar gewoon hier. Straks vaart er nog een jacht over je heen.”

Ja, wat moest ik? Ik snapte zelf ook wel dat zwempartijtjes in een drukke haven levensgevaarlijk kunnen zijn. Met een beetje pech kreeg ik zo een bekeuring aan mijn rokje. Tuurlijk had ik een geldige reden gehad om het water in te gaan, maar het meisje was nergens meer te bekennen, dus dat kon ik niet meer bewijzen.

Terwijl ik me vaag nog afvroeg wat mijn pa enger zou vinden, bij een wildvreemde vent aan boord stappen of overvaren worden, greep ik de leuning van het trapje beet en klom met hulp van de smakelijke spetter uit het water.

En daar stond ik dan druipend op het trapje van een peperduur jacht dat *La Gaviota* – De Zeemeeuw – heette.

“Bedankt, eh...” begon ik. Nu ik hem zo van dichtbij kon bekijken, leek hij nog leuker.

Hij lachte naar me en stak opnieuw zijn hand naar me uit. “Ik ben Elwin van de Bro,” stelde hij zich voor. “En jij heet?”

“Rachel. Rachel Hordijk.”

Je spreekt mijn naam als *Reetsjel* uit en die schatjes van leerlingen van me maakten daar heel creatief altijd *Reetje Racekak Horlepiep* van, hoewel ze die kreet gelukkig nooit recht in mijn gezicht durfden te gebruiken. Maar achter mijn rug om, als ze dachten dat ik het niet hoorde...

“Leuke naam heb je,” vond Elwin. Hij keek me vanaf een tree hoger diep in mijn ogen en mijn buik begon raar te kriebelen.